„Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky.“

(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

říjen 2013

Velice srdečně Vás všechny v celém světě zdravím následujícím biblickým textem:

„Usychá tráva, květ zvadne, ale slovo Boha našeho zůstává na věky“ (Iz.40:8).

„Toto pak jest to slovo, které zvěstováno jest vám“ (1.Petr.24-25).

Ve spásném Božím plánu s Izraelem a s církví z národů se jedná o naplnění všech zaslíbení a naprostý soulad Starého a Nového Zákona. Jozue mohl dosvědčit: *„Nepominulo ani jedno slovo ze všelikého slova dobrého, které mluvil Pán k domu Izraelskému, ale všecko se tak stalo“* (Joz.21:45). Při dokončení budeme moci říci totéž (Řím.8:30).

Opravdová víra je zakotvená jen v Božích zaslíbeních. Abraham věřil tomu, co mu Bůh zaslíbil (1.Moj.18), a viděl to naplněné (Řím.4:17; Gal.3:8). Podmínkou bylo: *„… že přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostříhali cesty Pánovy, a činili spravedlnost a právo, aby naplnil Pán Abrahamovi, co mu zaslíbil“* (1.Moj.18:19b). Zaslíbení jsou vázána vírou a naplněním poslušnosti. Jestliže pro něco není ve Slově zaslíbení, potom to nemůže být splněno.

Nám, kteří jsme byli Pánem osobně a skrze Ducha osloveni a zaslíbením pro tento čas věříme, platí přísaha, kterou Bůh dal Abrahamovi v 1.Moj.22:15-19: *„Skrze sebe samého přísahal jsem, praví Pán … Požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím símě tvé!“* Bůh odpovědnost za naplnění převzal. *„A tak Bůh, chtěje dostatečně ukázat dědicům zaslíbení svých neproměnitelnost rady své, vložil mezi to přísahu, abychom skrze ty dvě věci nepohnutelné, (v nichž nemožné jest, aby Bůh klamal), měli přepevné potěšení, my, kteří jsme se utekli k obdržení předložené naděje“* (Žid.6:13-18). Bůh je pravdivý, nezměnitelnost Své rady nám potvrdil přísahou a jednou provždy nám dal vědět, že sám bdí nad Svým Slovem a všechno naplní.

Pravé požehnání je u věřících jako u Abrahama spojeno se zaslíbeními, s vírou a poslušností (1.Moj.22), a bez víry a bez poslušnosti se nemůže Bohu nikdo líbit (Žid.11:6). *„Vidíš-li, že víra napomáhala skutkům jeho a z skutků víra dokonalá byla“*

(Jak.2:22). Skrze zaslíbení Slova, kterým věříme, získáváme podíl na božské přirozenosti a jen tak skrze Boží sílu může v nás být zjeveno sedm vypsaných duchovních ctností, které jsou uloženy v lásce Boží (2.Petr.1:3-11). Jen dokonalá láska tam vejde (1.Kor.13). *„Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jako já miloval jsem vás, tak abyste i vy milovali jeden druhého“* (Jan.13:34). *„Láska bližnímu zle neučiní, a proto plnost Zákona jest láska“* (Řím.13:10).

Pravým věřícím se jedná o to, aby biblicky věřili, jak praví Písmo, být biblicky pokřtěni na jméno Pána Ježíše Krista jednorázovým ponořením do vody: *„Kteří pak toho uposlechli, pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše“* (Sk.2:38-39; 19:5-6) a jsou biblicky duchovně pokřtěni. *„Skrze jednoho zajisté Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme, buďto Židé, buďto Řekové, buďto služebníci, nebo svobodní, a všichni v jeden duch zapojeni jsme“* (1.Kor.12:13). Tak to bylo v církvi na počátku, tak to musí být nyní na konci. Jen když věříme zaslíbením Slova, tak je také skutečně prožijeme. Jen potom jsme děti zaslíbení (Gal.4:28).

To platí také pro zapečetění zaslíbeným Duchem Svatým (Ef.1:13) – které je absolutní podmínkou pro spasení našich těl při návratu Krista. Pavel píše: *„Jestliže pak Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, přebývá v vás, ten, který vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha jeho ve vás“* (Řím.8:11).

Duchem pokřtění a Duchem pomazaní jsou mnozí, zvláště ti z Letničního hnutí, nehledě na to, čemu věří, učí a co praktikují – dokonce ti mnozí falešní proroci a Kristové (Mat.7:21-24; Mat.24). Opravdově věřícím, kteří jsou založeni na Kristu, náleží ta zaslíbení, pomazání a pečeť Boží společně. *„Nebo kolik jest zaslíbení Božích, v něm jsou: Jest, a v něm také jest Amen, k slávě Bohu skrze nás. Ten pak, který potvrzuje nás s vámi v Kristu, a který pomazal nás, Bůh jest“* (2.Kor.1:20-22).

Apoštol Pavel sleduje toto důležité téma a staví zvěstování Slova, ano Slovo Pravdy, proti falešným učením (2.Tim.2:15-18). Potom následuje poznávací znamení pravé církve: *„Ale pevný základ Boží stojí, maje znamení toto: Zná Pán ty, kteří jsou jeho, a opět: Odstup od nepravosti každý, kdo vzývá jméno Kristovo!“* (v.19).

Církev živého Boha není žádná lživá stavba. Pavel píše: *„Pakli prodlím, abys věděl, kterak se máš chovat v domu Božím, jenž jest církev Boha živého, sloup a utvrzení pravdy“* (1.Tim.3:15). Navzdory falešným učením v kostelech a křesťanských společenstvích staví Pán Svoji církev, která zůstává vždy sloupem a základem pravdy a nese pečeť Boží. Ano, Pán zná ty Své a ti Jeho znají Jej. Ještě dnes platí, co řekl: *„Já postavím Svoji církev ...“*

Duchovní déšť padá na všechno masité tělo (Žid.6:7-8) – ale záleží na semeni, které bylo zaseto. *„Símě jeho sloužit mu bude ...“* (Ž.22:31). Bratr Branham řekl: **„Vy můžete být v druhé oblasti pokřtěni Duchem a mít dary Ducha, aniž byste byli znovuzrozeni ve své duši.“** *„Každý, kdo se narodil z Boha, hříchu nečiní; nebo símě jeho v něm zůstává, ani nemůže hřešit, nebo z Boha narozen jest“* (1.Jan.3:9). Proto musí

důraz při zapečetění ležet na semeni Slova. *„Símě jest slovo Boží“* (Luk.8:11). Zapečetění Duchem Božím, který je Duchem pravdy (Jan.15:26), se může stát jen potom, co jsme Slovo pravdy vědomě přijali, uvěřili mu a dostali je zjevené. *„V kterém i vy naději máte, slyševše slovo pravdy, totiž evangelium spasení vašeho, v němž i uvěřivše, znamenáni (zapečetěni) jste Duchem zaslíbení Svatým“* (Ef.1:13). Zapečetění Duchem Božím neexistuje, jestliže se rozsévá falešné semeno skrze výklady a věří se falešnému učení. V pravých učednících bude zapečetěno jenom Boží zjevení Slova. *„Zavaž osvědčení, zapečeť zákon mezi učedlníky mými!“* (Iz.8:16). Učení, které není dosvědčeno Biblí, nemůže být vůbec biblické. S božskou autoritou apoštol Jan píše, že žádná lež nemá původ v pravdě (1.Jan.2:21). Lež je satanovo překroucení pravdy od času zahrady Eden. Pravdivý je sám Bůh, který je ve Svém Slově, přestože každý člověk je lhář (Řím.3:4).

Ve spojení se zaslíbeným návratem Krista píše Jan: *„A nyní, synáčkové, zůstávejte v něm, abychom, když by se ukázal, smělé doufání měli, a nebyli zahanbeni od něho v čas příchodu jeho“* (1.Jan.2:28).

Ten apoštol přichází nekompromisně k věci jako ten, kterého Pán sám pověřil: *„Nejmilejší, ne každému duchu věřte, ale zkušujte duchů, jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět ...“* a potom zahrnuje všechny, kteří věří jeho svědectví: *„Vy pak z Boha jste, synáčkové, a zvítězili jste nad nimi; nebo větší jest ten, který jest v vás, nežli ten, který jest v světě ...“* S ohledem na zvěstování píše: *„My z Boha jsme. Kdo zná Boha, poslouchá nás; kdo pak není z Boha, neposlouchá nás. A po tom poznáváme ducha pravdy a ducha bludu“* (1.Jan.4:1-6). To je jasná řeč, žádné vlastní představy; to je božská výzva povolaného Božího posla. Totéž platí ještě dnes, jestliže zaznělo nějaké povolání: Koho Bůh posílá, ten káže a učí jen to, co říká Slovo, a všichni, kteří jsou ze semene Slova a z Ducha znovuzrozeni, slyší Boží Slovo.

TAK PRAVÍ PÁN: *„Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; proto vy neslyšíte, že z Boha nejste“* (Jan.8:47). Tak to bylo tehdy a tak je to dnes. Byly vždy dvě skupiny: jedna přijala, druhá odmítla.

Jak Jan svědčil, tak to se vztahovalo na Pavla a také na bratra Branhama; a jen kdo byl z Boha, slyšel, věřil, přijal to. Vztahuje se to na mne a všechny v tomto čase, kteří patří k Církvi-Nevěstě. Vždy je oboje: Nejprve ten, který rozsévá dobré semeno a potom ten, který rozsévá zlé semeno (Mat.13:24-41). Zůstává oboje, slovo a výklad, Duch pravdy a duch klamu, ale nikdy z jednoho pramene nepřichází sladké a hořké a nikdy se nebudou trhat fíky z trní (Jak.3:11-12). Platí: Když Bůh někoho pošle, pak se může spolehnout na to, že on zvěstuje Slovo, které zůstává na věky, jak svědčil Petr (1.Petr.1:25). Kdo pravdu Slova nerespektuje, neuznává ji, je odsouzen k tomu, věřit lžím mocných bludařů pod vlivem ducha klamu (2.Tes.2:10-12).

Pravým věřícím píše apoštol Pavel: *„My pak jsme povinni děkovat Bohu vždycky za vás, bratří Pánu milí, že vyvolil vás Bůh od počátku k spasení, v posvěcení Ducha a u víře pravdy“* (2.Tes.2:13). V tom se ukazuje pravé vyvolení těch náležejících k Církvi-Nevěstě: že jsou krví Beránka Božího spaseni (Ef.1:7) a Slovem Pravdy

posvěceni (Jan.17:17). Jen kdo je ve Slově, může být ve vůli Boží: *„... Tvá vůle se staň!“ „...V kterézto vůli posvěceni jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou“* (Žid.10:10).

„JÁ se vrátím a poberu vás k sobě samému“ (Jan.14:1-3)

Návrat Krista a všechno, co se přitom stane, je nejpřesněji popsáno v mnohých biblických místech. To bylo hlavním tématem apoštolů a také bratra Branhama, o tom jsme také již mnohokrát psali. Je politováníhodné, že různé výroky, které bratr Branham zvláště v kázání „Vytržení“ o tomto tématu udělal, jsou takzvanými „kazateli zvěsti“ vytrhány ze souvislosti a ne zařazeny do Bible. Tím v „kruzích zvěsti“ nastal zoufalý zmatek. Z nebiblických zvláštních učení se v mnoha městech utvořily různé skupiny. Ale každé učení, které není založeno na příslušných biblických místech, může být jen bludné učení. Bůh je přece jen ve Svém Slově, ale ani v jediném výkladu. V nich se skrývá ten protivník, svůdce, který působí pokrytecky skrze ducha klamu.

Ten prorok ve svých kázáních více než stokrát zdůraznil, že satan k tomu, co Bůh v ráji Adamovi řekl, přidal jen jedno slovo. Tak se mu podařilo do Evy zasít pochybnost o tom, co Bůh řekl, a v hříchu nevíry ji duchovně a tělesně svést k přímému pádu do hříchu. Pavel se obával, že satan by mohl uspět i při věřících, kteří Slovo neberou tak přesně (2.Kor.11). Ale vyvolení nemohou být svedeni, neboť jsou předurčeni (Řím.8:38-39). Kdo náleží k Církvi-Nevěstě Ježíše Krista, <u>věří každému Božímu slovu, jak stojí psáno, absolutně k tomu nic nepřidává, nic neubírá, nic nemění</u> (Zj.22:16-21).

Přesně tak se to stane

V 1.Tes.4:13-18 musíme rovněž tak u tématu, textu a skutečností zůstat. Nejprve se tu jedná jen o zesnulé v Kristu: *„Nechci pak, abyste nevěděli, bratří, <u>o těch, kteří zesnuli, abyste se nermoutili, jako i jiní, kteří naděje nemají. Nebo jako věříme, že Ježíš umřel a z mrtvých vstal, tak Bůh i ty, kteří by zesnuli v Ježíšovi, přivede s ním</u>.“*

A aby to všichni brali vážně, píše apoštol: *„Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteří živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteří zesnuli. <u>**Nebo Pán náš** s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sestoupí s nebe, a mrtví, kteří jsou v Kristu, vstanou nejprve</u>. Potom my živí pozůstavení <u>spolu</u>*

s nimi zachváceni budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky s Pánem budeme.“ Při Svém návratu přece nepřijde náš Pán na zem, ale potkáme se s Ním v povětří a budeme vzati ke svatební hostině (Zj.19:7).

Je pozoruhodné, že Bible informuje jen o *jednom* archandělu, a to je Michael, který je označen také jako kníže andělů a anděl strážný (Dan.10:13-14+21).

V Dan.12:1 stojí ohledně Izraele: *„Toho času postaví se Michal, kníže veliké, který zastává synů lidu tvého …“*

V dopisu Juda.9 stojí: *„Ježto Michal archanděl, když s ďáblem odpor maje, hádal se o tělo Mojžíšovo, neodvážil se proti němu vynést soudu zlořečení, ale řekl: Ztrestej tě Pán.“*

Ve Zj.12 je archanděl Michael zmíněn ve spojení s velikou událostí vzetí. Nejprve je řeč o tom, že přemožitelé budou jako ten »pacholík« vytrženi k Bohu a Jeho trůnu: Ženich projde s vítěznou Nevěstou kolem všech poražených mocností, které vládnou v nebeském světě (Ef.6:12), do slávy. Při vzetí do nebe nastane boj: Michael a jeho andělé bojují s drakem. Potom Michael shodí žalobníka bratří i s jeho doprovodem dolů. Zástup přemožitelů jde vzhůru a satan bude svržen dolů. *„I svržen jest drak ten veliký, had starý, jenž slove ďábel a satanáš, který svádí všechen okrsek světa; svržen jest, pravím, na zem, i andělé jeho s ním svrženi jsou“* (v.9). Potom končí obžalovávání „bratří“, kteří jsou skrze krev, Slovo a Ducha dokonáni. *„Nebo svržen jest žalobník bratří našich, který žaloval na ně před obličejem Boha našeho dnem i nocí. Ale oni zvítězili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého, a nemilovali duší svých až do smrti“.* (v.10-11).

Učení, že Beránek roku 1963, když bratr Branham kázal o zjevení pečetí, opustil trůn milosti a „sestupuje v té zvěsti dolů“, není pravdivé, je to tragické nedorozumění. Beránek vůbec nebyl na trůnu, Beránek stál mezi trůnem a těmi čtyřiadvaceti staršími: *„I viděl jsem, a aj, mezi trůnem a čtyřmi zvířaty a mezi starci Beránek stojí jako zabitý …“* (Zj.5:6). Na trůnu seděl ten na věky Žijící a Beránek tam šel a vzal tu Knihu z Jeho pravé ruky (v.7). Tak to viděl Jan před dvěma tisíci lety na ostrově Patmos. Krev Nové Smlouvy zůstává až k dokonání na trůnu milosti, truhle smlouvy ve svatyni svatých (2.Moj.25:17-22; 3.Moj.16). Tam Spasitel jako Velekněz a prostředník Nové Smlouvy přinesl Svoji krev (Žid.9:5-15); tam zůstává, dokud nebude celá spásná rada Boží se všemi věřícími naplněná. Také po vytržení během času soužení jsou ještě věřící, kteří své odění omývají v krvi Beránka (Zj.7:9-17).

Požehnaný, kdo věří, jak Písmo praví!

Kde je ještě s ohledem na 1.Tes.4 prostor pro špatné porozumění, nebo výklad? Je srozumitelně řečeno, že Pán sám v doprovodu hlasu knížete andělů a Božího pozounu

sestoupí a velitelským hlasem zavelí, který zazní mrtvým jako volání k probuzení. Už při Jeho nanebevstoupení ti dva andělé předpověděli: *„Tento Ježíš, který vzhůru vzat jest od vás do nebe, tak přijde, jak jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe!“* (Sk.1:11). A v Ž.47:6 je řečeno: *„Vstoupil Bůh s troubením, Pán se zvukem trouby.“* Přesně tak se Pán vrátí.

Při Jeho blahoslaveném návratu se jedná o velitelský hlas Páně, který zvítězil nad smrtí, ano přemohl, který při probuzení Lazara mohl říci: *„JÁ jsem vzkříšení a život ...“* a Janovi na ostrově Patmos: *„Neboj se. Já jsem ten První i Poslední, a Živý, ježto jsem byl mrtvý, a hle, živý jsem na věky věků. Amen. A mám klíče pekla i smrti“* (Zj.1:17-18). Při návratu Krista budou vzkříšeni nejprve mrtví v Kristu a v Něm žijící budou proměněni, a společně budeme na oblacích Pánu vytrženi vstříc. Amen! To je TAK PRAVÍ PÁN!

Pak se naplní následující biblická místa:

„Nebo jako blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se až na západ, tak bude i příchod Syna člověka“ (Mat.24:27).

„Tehdy dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý zanechán“ (Mat.24:40).

„Nebo jako blesk blýskající se z jedné krajiny, která pod nebem jest, až do druhé, která též pod nebem jest, svítí, tak bude i Syn člověka ve dni svém“ (Luk.17:24).

„Pravím vám: V tu noc budou dva na loži jednom; jeden bude vzat, a druhý opuštěn“ (Luk. 17:34).

*„**Jestliže pak Duch toho**, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, přebývá ve vás, ten, který vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha jeho ve vás“* (Řím.8:11).

„Víme pak, že když se ukáže, podobni jemu budeme; nebo vidět jej budeme tak, jak jest“ (1.Jan.3:2).

Ó, jaký to bude den!

Návrat Krista, na který všichni věřící čekají od Jeho nanebevstoupení, bude největší událostí spásných dějin všech časů, neboť *„vždycky s Pánem budeme“* (1.Tes.4:17). Enoch byl vytržen – to byla realita – *„a na zemi nebyl nalezen“* (Žid.11:5). Kdo Kristův návrat zduchovňuje a věří, že vytržení je zjevení, do něhož se člověk duchovně přenese, ale které skutečně nenastalo, ten se stal nejen obětí tragického omylu: Na takové kazatele lží se vztahuje následující slovo: *„Nebo mnozí bludaři vyšli na svět, kteří nevyznávají Ježíše Krista přišlého v těle. Takový každý jest bludař a antikrist“* (2.Jan.7).

Moudrým pannám, které se nenechají zlákat, platí, co řekl Petr: *„Nebo ne nějakých vtipně složených básní následujíce, známu učinili jsme vám Pána našeho Ježíše Krista moc a příchod, ale jakožto ti, kteří jsme očima svýma viděli jeho velebnost“* (2.Petr.1:16).

William Branham měl pověření, přinést církvi poslední zvěst ven vyvolání a přípravy. Logicky proto zdůraznil Mat.25: **„Nyní je čas vyčistit lampy a naplnit olejem!“** Šestatřicetkrát mluvil o raném a pozdním dešti. 21. ledna 1962 s velikou jistotou, jako Petr o Letnicích, zopakoval zaslíbení z Joele 3 dokonce v modlitbě: **„»JÁ svého Ducha vyliji na všechno masité tělo!«“ TY jsi to zaslíbil. V posledních dnech, tak jsi řekl, »spadne ranný a pozdní déšť společně«.“** To Jakub napsal už před dvěma tisíci lety: *„A proto trpěliví buďte, bratří, až do příchodu Páně. Hle, oráč očekává drahého užitku zemského, trpělivě naň očekávaje, až by přijal podzimní i jarní (ranný) déšť“* (Jak.5:7). Potom následuje příklad Joba, kterému Bůh daroval dvojnásobné navrácení (Job.42). Tak to bude s Duchem naplněnou církví.

Bratr Branham v kázání „Vytržení“ řekl také ledacos nesrozumitelného. Ale jen ten, kdo je zvrácený ve svém srdci, zvráceně porozumí tomu, co bylo vyřčeno, jak to také bylo již v tom případě, co řekl Pavel a Petr to zmínil (2.Petr.3:16-17). Nesmí se číst nebo poslouchat jen nějaký výrok, musí se dále číst, dále poslouchat, až tento jeden výrok, který je nesrozumitelný, je naprosto jasně osvětlen. Kdo všechno, co ten zvěstovatel řekl, vezme zpět do Písma, má neomylný absolut slova, které zůstává na věky; ten bude respektovat všechna biblická místa, která se tím tématem zabývají, také 1.Kor.15 od verše 51 až do konce: *„Hle, tajemství vám pravím: Ne všichni zajisté zesneme, ale všichni proměněni budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměněni budeme ...“* Potom bude smrtelné tělo proměněno v nesmrtelnost, smrt bude pohlcena ve vítězství ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. *„A když porušitelné toto tělo obleče neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost, tehdy se naplní řeč, která napsána jest: Pohlcena jest smrt v vítězství“* (v.54).

Když se Syn člověka zjeví a když On přijde

Více než stokrát zmínil bratr Branham Luk.17:30: *„Tak nápodobně bude v ten den, když se Syn člověka zjeví.“* Musíme pozorovat ty dva pojmy: „když se On zjeví“ a „když On přijde“. V našem čase se Syn člověka zjevil ve stejném způsobu jako tehdy, když na zemi putoval. Sklonil se dolů v ohnivém sloupu jako za času Mojžíše; to bratr Branham prožil ve více než tisíci shromážděních. Ale to nebyl Jeho návrat, to byla Jeho nadpřirozená přítomnost jako potvrzení ve shromážděních. 28. července 1962 řekl bratr Branham: **„Prosím, zapamatujte si tyto dva pojmy, dříve než vás opustím.**

Zjevení Krista a příchod Krista jsou dvě rozličné věci. Nyní se zjevuje Kristus v plnosti své síly. Jeho příchod bude následovat.“

Zvěst té hodiny předchází v našem čase návratu Ježíše Krista. 11. června 2013 uplynulo 80 let od doby, kdy zaznělo to TAK PRAVÍ PÁN: **„Jako Jan Křtitel byl předeslán prvnímu příchodu Ježíše Krista, budeš ty poslán se zvěstí, která předejde druhému Kristovu příchodu.“** 10. února 1960 řekl bratr Branham: **„Ne, že bych já byl ten předchůdce, nýbrž ta zvěst bude předchůdcem.“** 15. ledna 1963 řekl: **„Ale nyní přijde hodina, kdy se něco stane. Ta zvěst půjde k jinému národu, k jinému lidu. Církev v Americe je téměř jako vyvolaná.“** Potom mi bratr Branham 12. června 1958 v Dallasu, v Texasu řekl: **„Bratře Franku, s touto zvěstí se vrátíš do Německa …!“** Asi po hodině na začátku svého kázání řekl: **„Právě předtím mě objal jeden bratr z Německa …“** 18. ledna 1963 řekl: **„Možná je pro mne čas odejít domů. Docela to tak vypadá. Jestli to tak je, pak někdo vystoupí po mně a tuto zvěst ponese dále. On bude neobyčejná osoba. Ale potom vystoupí a ponese tu zvěst dále.“** Tentýž bratr Branham mě 3. prosince 1962 řekl: **„Počkej s rozdáváním pokrmu, až obdržíš zbytek. Bratře Franku, tebe Pán povolal k zvěstování Jeho Slova …“** Potom, co Bůh toho zvěstovatele vzal, nesl jsem dále tu zvěst podle mého pověření až do končin země.

Všechno se opakuje, *neboť dary milosti a povolání Boží jsou neodvolatelné*
(Řím.11:29)

Ve Starém Zákoně Bůh působil a mluvil skrze Své služebníky a proroky. V Novém zjevil Své tajemství Svým svatým apoštolům a prorokům (Ef.3:5). Jako proroci ve viděních viděli, co Bůh měl v úmyslu; jako služebníci činili, co jim přikázal. Platí, co je napsáno: *„Nečiní zajisté Panovník Pán ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům“* (Am.3:7).

V Novém Zákoně se Pavel v prvním verši prvního dopisu představuje jako služebník a apoštol: *„Pavel, služebník Ježíše Krista, povolaný apoštol, oddělený k kázaní evangelium Božího, které zdávna zaslíbil skrze proroky své v Písmech svatých“* (Řím.1:1-12).

Jakub se představuje takto: *„Jakub, Boží a Pána Ježíše Krista služebník, dvanácteru pokolení rozptýlenému pozdravení vzkazuje“* (Jak.1:1).

Petr se představuje takto: *„Šimon Petr, služebník a apoštol Ježíše Krista, těm, kteří spolu s námi zároveň drahé dosáhli víry, pro spravedlnost Boha našeho a Spasitele Ježíše Krista“* (2.Petr.1:1).

Apoštolovi Janovi bylo dáno Zjevení jako služebníkovi, aby skrze něho všichni služebníci obdrželi stejné zjevení: *„Zjevení Ježíše Krista, které dal jemu Bůh,*

aby ukázal služebníkům svým, které věci měly by se dít brzo, on pak zjevil, poslav je skrze anděla svého, služebníku svému Janovi" (Zj.1:1).

A v poslední kapitole je to ještě potvrzeno*: „I řekl mi: Slova tato jsou věrná a pravá, a Pán, jenž jest Bůh svatých proroků, poslal anděla svého, aby ukázal služebníkům svým, co se dít musí brzo. Hle, přijdu rychle. Blahoslavený, kdož ostříhá slov proroctví knihy této"*. (Zj.22:6-7).

Jestliže se jedná o službu, pak i náš Pán a Spasitel musel být Služebníkem: *„Aj, služebník můj, na kterého se zpodepru (na kterém lpím), vyvolený můj, jehož libuje duše má. Ducha svého dám jemu, on soud národům vynášet bude. Nebude křičet, ani se vyvyšovat, ani slyšen bude vně hlas jeho"* (Iz.42:1-2).

V Mat.12:18-21 máme to naplnění: *„Hle, služebník můj, kterého jsem vyvolil, milý můj, v němž se dobře zalíbilo duši mé. Položím Ducha svého na něj, a soud národům zvěstovat bude. Nebude se vadit, ani křičet, ani kdo na ulicích uslyší hlas jeho."* Vítězně! Amen!

„Z práce duše své uzří užitek, jímž nasycen bude. Známostí svou ospravedlní spravedlivý služebník můj mnohé; nebo nepravosti jejich on sám ponese" (Iz.53:11).

Pán se stal služebníkem, aby poslušně splnil velké pověření spasení. *„A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný jsa učiněn až do smrti, a to do smrti kříže"* (Fil.2:8).

Petr byl apoštol povoláním a služebníkem vykonáním Božího pověření.

Totéž bylo s Janem a Jakubem: Povoláním a posláním apoštolové, při vykonávání své služby služebníky Krista. Vždyť Pán řekl: *„Já posílám vás …"* (Mat.10:16). *„… Jako Mne poslal Otec, tak i Já posílám vás"* (Jan.20:21). Ke vzdělání Bůh ustanovil do Své církve apoštoly, proroky učitele, evangelisty a pastýře.

Apoštolové a proroci obdrželi přímé, osobní povolání, bez něhož nemůže být dáno vůbec žádné poslání.

Pavel mohl psát: *„I stalo se, když jsem se bral cestou a přibližoval k Damašku, okolo poledne, že pojednou rychle s nebe obklíčilo mne světlo veliké …"* (Sk.22:6). K povolání patří Boží určení: *„I řekl mi: Bůh otců našich vyvolil tě, abys poznal vůli jeho, a uzřel Spravedlivého tohoto, a abys slyšel hlas z úst jeho."… „Jdi, neboť já k pohanům daleko pošlu tebe"* (Sk.22:14+21).

Každý Boží služebník věděl, co měl dělat. Jan Křtitel mohl říci: *„A já jsem ho neznal, ale který mne poslal křtít vodou, ten mi řekl: Nad kým uzříš Ducha sestupujícího a zůstávajícího na něm, ten jest, který křtí Duchem Svatým"* (Jan.1:33).

Bratr Branham mohl přesně citovat, co mu 11. června 1933 bylo řečeno, a také to, co mu nebeský posel 7. května 1946 řekl těmito slovy: **„Neboj se, jsem poslán k tobě z přítomnosti Boží …".** Ale co bychom jako Boží církev z toho měli dnes, kdybychom

věděli jen o tom, co Pán činil v minulosti, jaká pověření spojil s různými posláními až k bratru Branhamovi, když bychom neměli podíl na tom, co On činí v přítomnosti.

S tím je spojena velká odpovědnost

Žádný muž Boží nevydává svědectví sám o sobě, nýbrž o tom, co Pán řekl a činil. Také mě Pán stále znovu oslovoval „Můj služebníku“ – poprvé 2. dubna 1962: „Můj služebníku, tvůj čas pro toto město brzy uplyne. JÁ tě pošlu do jiných měst zvěstovat Mé Slovo.“ To je tak pravda, jako že Bůh žije, a to jsem v přímém pověření a vůli Boží uplynulých 50 let konal. Vždyť všem je známé, že Pán řekl také: „Můj služebníku, obstarejte si pokrmy a potraviny, neboť přijde veliký hlad … potom budeš stát uprostřed lidu a pokrm rozdávat atd.“

„Můj služebníku, určil jsem tě podle Mat. 24:45-47 k tomu, abys ten pokrm rozdával …“ Slovo našeho Pána muselo přece najít nyní naplnění, Pán sám řekl „služebník“: *„Kdo tedy jest služebník věrný a opatrný, kterého ustanovil pán jeho nad čeledí svou, aby jim dával pokrm v čas?“* ON věděl, kdy to bude.

Zde je řeč o moudrém služebníkovi, kterého Pán ustanovil; vždyť tak je to napsáno, tak to sám Pán řekl. Je to příkaz této hodiny, všem služebníkům duchovní pokrm podat, aby se i oni podíleli na rozdávání. To náleží k Božímu spásnému pořádku, do kterého se všichni zařadíme.

Bratr Branham přece na pokyn Pána pokrm uskladnil. Nebyla to žádná náhoda, když 1. dubna 1962 řekl, že mu Pán přikázal necestovat do Švýcarska, ale uskladnit pokrm. Nebyla to náhoda, že Pán mi 2. dubna 1962 přikázal ten pokrm uskladnit. Nebyla to náhoda, že ten prorok 3. prosince 1962 před dvěma svědky řekl: **„Bratře Franku, pokrm, který máš uložit, je zaslíbené slovo pro tento čas. Pokrm je v těch kázáních zaznamenaných na magnetofonovém pásku, ale počkej s rozdáváním, až obdržíš zbytek pokrmu.“** Také není náhoda, že Bůh v Am.8:11 předpověděl, že pošle duchovní hlad po slyšení Jeho slova. Bůh také v našem čase nečinil nic, aniž by Své tajemství předtím zjevil Svému služebníkovi a prorokovi a Svým služebníkům, apoštolům (Am.3:7; Ef.3:5).

Není náhoda, že Pán nejprve v Mat.24 mluvil o všem, co by se mělo stát, a pak jde přímo na důležitý text pro církev (v.45-47). Tyto verše Pán vyslovil hlasitě s důrazem. Ano a potom následuje kap. 25:1-12. Pro toto období jsou to dvě nejdůležitější biblická místa. Nyní jsou mezi těmi vyvolanými moudré a bláznivé panny. Moudré budou Bohem stanovenou službu respektovat, přijmou čistý duchovní pokrm, Duchem Svatým budou naplněny a zapečetěny.

Jsou ještě další prožití, ve kterých mě Pán přikazujícím hlasem oslovil „Můj služebníku“ a dal přímé příkazy. Když si je uvědomím, potom jsem si vždy nanovo vědom té veliké odpovědnosti, která je spojena s tímto přímým posláním. Jsem také jen člověk, který je odkázán na Boží milost. Ale co se týká služby, činil jsem všechno podle příkazu Páně: Boží slovo jsem osobně kázal ve více než 150 zemích; zvěst jsem v TV a rozhlasovém vysílání hlásal v celém světě; přeložil jsem kázání bratra Branhama a tak rozdával ten duchovní pokrm. Přestože je všeobecně známé, že jsem po odchodu bratra Branhama tu zvěst nesl do celého světa, nechť je to ještě jednou zde všem, kteří nově přišli, zmíněno. Kdo má Ducha pravdy, bude tomu věřit; kdo má ducha klamu, ten tomu věřit nemůže. Přímé poslání, které je spojeno se spásným plánem, může být a bude přijato a věřeno jen těmi, kteří skutečně jsou v království Božím a patří k Církvi-Nevěstě.

Že přímé povolání a poslání je spojeno s velikou odpovědností, která je v církvi Boží, je jasné; také to, že apoštol varoval před bratry, kteří způsobují rozkol falešným učením (Řím.16:17). Také v 2.Kor.11 kde se mu jednalo o to, přivést Kristu čistou pannu, naříká kvůli falešným bratřím, nazývá je lživými apoštoly a nepoctivými dělníky, kteří jen nosí masku. V 13. kapitole znovu prosí ty věřící: *„Nechte se napravit!“*

Galatskému sboru píše ve vší vážností: *„Kdo zvěstuje jiné evangelium, je prokletý!“*

V Ef.4 mluví o větru různých učení a označuje to za podvodnou hru lidí. Ano, a v 2.Tim.2:16-22 píše o marném prázdném klábosení, které vede k odcizení od Boha, a jmenuje Hymenea a Filéta, kteří učili, že vzkříšení již nastalo a to se projevuje jako rakovina. Není tomu nyní se všemi falešnými učeními právě tak? Dodnes to pravé učení ještě nezpůsobilo žádný rozkol, naopak: Všechny služby, které Bůh ustanovil, slouží ke vzdělání církve (Ef.4).

Pavel měl odpovědnost, měl povolání, poslání, přímé pověření. Pro něho byla církev Boží sloup a základ pravdy (1.Tim.3:15). Cíl svého zvěstování shrnul v 1.Kor. 9:1-3: *„Zdali nejsem apoštol? Zdali nejsem svobodný? Zdali jsem Ježíše Krista Pána našeho neviděl? Zdali vy nejste práce má v Pánu? Bych pak jiným nebyl apoštol, tedy vám jsem. Nebo pečeť mého apoštolství vy jste v Pánu. Odpověď má před těmi, jenž mne soudí.“*

„… Tak bude slovo mé, které vyjde z úst mých. Nenavrátí se ke mně prázdné, ale učiní to, což mi se líbí, a prospěšně to vykoná, k čemuž je posílám“ (Iz.55:11).

Co se nyní děje?

Nyní zaznívá volání k probuzení pro všechny žijící: *„Hle, Ženich přichází, vyjděte mu vstříc!“* Nyní zní zvěst: *„Vyjděte z něho, lide můj, abyste se nezúčastňovali hříchů jeho a abyste nepřijali z jeho ran …“* (Zj.18:4) *„A proto vyjděte z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí“* (2.Kor. 6:17-18). Boží lid prožívá nyní Boží zvěst v naplňování všech s tím spojených zaslíbení; vyvolání, oddělení a přípravu až k plnému navrácení, které musí být realitou před druhým Kristovým příchodem. *„… Vzdělaní na základ apoštolský a prorocký, kdežto jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus“* (Ef.2:20).

Je přece psáno: *„Kterého zajisté musí přijmout nebesa, až do času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa svých svatých proroků od věků“* (Sk.3:21). V této souvislosti patří naplnění zaslíbení Eliáše z Mal.4:5, které potvrdil náš Pán v Mat.17:11: *„Eliáš zajisté přijde prve a napraví všecky věci.“* A aby všechno na dvou nebo třech svědcích bylo založeno, čteme co náš Pán řekl v Mar.9:12: *„Eliáš přijde nejprve, napraví všecky věci …“* Dnes se toto písmo naplnilo před našima očima a ušima a všechna témata jako Božství, křest, Večeře Páně, ano všechno je učitelsky vráceno do původního stavu.

Jan Křtitel znal své poslání, ale jeho služba mohla být obsáhle popsána až v těch čtyřech evangeliích. Právě tak bratr Branham znal svou službu a biblická místa, která se na ni vztahovala. Ale teprve se zpětným pohledem může toto být v plném rozsahu zařazeno do spásných dějin. Čtyři evangelia mohla být napsána až po nanebevstoupení Krista. Skutky apoštolů mohly být napsány až po vylití Ducha Svatého; dopisy církvi až po jejím vzniku. Tak jsme porozuměli až po skončení služby bratra Branhama celému významu jeho poslání. Teprve potom jsme všechno, co řekl, mohli biblicky zařadit.

Jak často bratr Branham říkal, že ta zvěst je: **„Zpět ke Slovu! Zpět k začátku! Zpět k učení apoštolů, ano, zpět k letniční slavnosti!“** To nyní prožívají všichni, kteří skutečně věří na základě Písma. Jak jsme již častěji zdůraznili, v pravé církvi Ježíše Krista musí být poslední kázání jako první. Poslední křest musí být jako ten první. *„Jeden Pán, jedna víra, jeden křest …“*

Poslední Večeře Páně musí být jako první s jedním chlebem a jedním kalichem, a ne se stovkami skleniček na podnosu, jak je zvykem na mnohých místech. V církvi Boží platí také pro slavnost Večeře biblický příklad našeho Spasitele (Mat.26:26-29) a původní církve (Sk.2:42). Pavel k tomu píše: *„Kalich dobrořečení, kterému dobrořečíme, zdali není společnost krve Kristovy? A chléb, který lámeme, zdali není společnost těla Kristova?“* (1.Kor.10:16). Také každé lokální shromáždění musí být na konci jako na počátku; vyzbrojeno mocí z výsosti, jedno srdce a jedna duše, se všemi

službami, ovocem Ducha a dary Ducha (1.Kor.12 až 14; Ef.4). To náleží k uskutečněné realitě zvěsti navrácení. Amen.

Cenné porovnání

V Iz.40:3 je popsána služba Jana Křtitele: *„Hlas volajícího: Připravte na poušti cestu Pána, přímou učiňte na pustině stezku Boha našeho.“* To bylo teprve zaslíbení. K tomu patří také následující slovo: *„Hle, já posílám anděla svého, který připraví cestu před tváří mou …“* (Mal.3:1a). A když přišel čas naplnění, zaslíbení se stalo viditelné, slyšitelné a prožitou realitou: *„Byl člověk poslaný od Boha, jehož jméno bylo Jan. Ten přišel na svědectví, aby svědčil o tom Světle, aby všichni uvěřili skrze něho“* (Jan.1:6-7).

Na vrcholu jeho služby přišli poslové z Jeruzaléma, kteří se ho měli ptát, kým tedy je. On vysvětlil: *„Já nejsem Kristus.“ „I otázali se ho: Což pak? Eliáš jsi ty? I řekl: Nejsem“*, neboť podle zaslíbení v Mal.4:5 měl Eliáš přijít až před hrozným dnem Páně. Poslové se ho ptali dále: *„Jsi **ten Prorok**?“* Odpověděl: *„Nejsem.“* Otázka nebyla: „Jsi prorok?“, nýbrž zcela cílevědomě zaměřena na zaslíbení v 5.Moj.18:15-19*:* „Jsi ***ten Prorok****?“* (Jan.1:19-27).

Zaslíbení ohledně Mesiáše jako proroka znělo: *„**Jednoho Proroka** vzbudím jim z prostředku bratří jejich, jako jsi ty, a položím slova má v ústa jeho, a bude jim mluvit všecko, co mu přikáži. I bude, že kdo by neposlouchal slov mých, která mluvit bude ve jménu mém, já vyhledávat budu na něm“ (ten se z toho bude odpovídat.* V něm. př. Bible). (5.Moj.18:18-19).

Jan byl prorok, ale nebyl ***ten*** **Prorok**. Byl více než proroci Starého Zákona, kteří Spasitele oznamovali, neboť Jej směl představit. Ale nebyl více než člověk, a ten nejmenší v království Božím byl více než on (Mat.11:9-11). Jeho jedinečnou službou byl sbit most od Starého k Novému Zákonu; proto je napsáno: *„Zákon a Proroci až do Jana, a od té chvíle království Boží zvěstuje se, a každý se do něho násilně tiskne“* (Luk.16:16). Vylitím Ducha Svatého si království Boží razilo s mocí cestu, založení novozákonní církve nastalo a ti první pronikli dovnitř.

O Ježíšovi, Mesiáši je psáno: *„Tedy mnozí z zástupu uslyševše tu řeč, pravili: Tento jest právě **ten prorok**. Jiní pravili: **Tento jest Kristus** …“* (Jan.7:40-41).

Mesiáš nebyl jako Syn člověka jen *nějakým* prorokem, On byl **»ten Prorok«**. ON byl **»ten Prorok«, zaslíbený Spasitel – Ježíš Kristus, náš Pán**. Petr věděl, že zaslíbení ve Starém Zákoně odkazovalo na Něho: *„Mojžíš zajisté otcům řekl, že **Proroka** vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich jako mne, jeho poslouchat budete ve všem, cokoli bude mluvit vám“* (Sk. 3:22).

Také Štěpán se na to odvolával: *„Mojžíš zajisté otcům řekl, že **Proroka** vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich jako mne“* (Sk.7:37).

V 5.Moj.18 je v protikladu k **„tomu Prorokovi“**, řeč také *o prorokovi*, kterého Bůh pošle (20-22). Abychom ukázali rozdíl mezi **„tím Prorokem“**, je ukázána omylnost nějakého proroka v protikladu k **neomylnosti Boha-Proroka**: *„Prorok pak, který by pyšně se vystavoval, mluvě slovo ve jménu mém, kterého jsem mluvit jemu nepřikázal, a který by mluvil ve jménu bohů cizích, takový prorok ať umře. Jestliže pak řekneš v srdci svém: Kterak poznáme slovo to, jehož by nemluvil Pán? Když by mluvil prorok ve jménu Pánovu, a však by se toho nestalo, aniž by přišlo, to jest to slovo, jehož nemluvil Pán; z pýchy to mluvil prorok ten, neboj se ho“* (5.Moj.18:20-22).

Pravý prorok zůstává pravým prorokem, i když jako člověk řekne něco, k čemu neobdržel přímé pověření od Boha. Je naprosto zřetelně řečeno, kdy Pán mluvil skrze toho proroka a kdy ten prorok mluvil sám od sebe. *„Jestliže to, co prorok ve jménu Pána zvěstuje, nepřijde a nenaplní se, tak je to slovo, které nemluvil Pán.“* Také toto slovo musíme tak přijmout a nechat platit, jak je napsáno.

Bratr Branham řekl 18. ledna 1963: **„Já jsem jen smrtelný člověk, dělám chyby. ON je nesmrtelný, neomylný! ON musí Své slovo dodržet, já své dodržet nemusím.“** Jako Jan Křtitel, byl i bratr Branham zaslíbený prorok, ale také člověk, který rád rybařil a obzvlášť mnoho času věnoval lovu. Ta zvěst, kterou měl nést lidu Božímu, proto není tím, co řekl jako člověk, ale to, co Bůh řekl skrze něho.

Dvojnásobné naplnění biblického proroctví

Pozorujme to dvojnásobné zaslíbení z Mal.4:5-6: *„Aj, já pošlu vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Pánův veliký a hrozný, aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich …“* Službou Jana Křtitele se naplnilo: *„… aby obrátil srdce otců k synům“*, tak to jeho otci Zachariášovi řekl anděl: *„A mnohé z synů Izraelských obrátí ku Pánu Bohu jejich. Neboť, on předejde před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům, a nevěřící k opatrnosti spravedlivých, aby tak připravil Pánu lid hotový“* (Luk.1:16-17).

Druhá část Mal.4 *„a srdce synů k otcům jejich obrátil“,* se plní skrze zvěst nyní v období před druhým příchodem Krista. To bylo a je cílem Božího poslání, aby Pánu byl přiveden náležitě připravený lid.

Mnohá z těch starozákonních proroctví mají dvojnásobné naplnění. V Iz.61:1-3 je napsáno všem známé slovo: *„Duch Panovníka Pána jest nade mnou, proto že pomazal mne Pán, abych kázal evangelium tichým …“*; v Luk.4:18-19 Ježíš tento text předčítal a přestal uprostřed druhého verše, kde se praví: *„ … abych vyhlásil milostivé*

Pánovo léto“. Druhou část o »dni pomsty« nemohl na počátku dne spásy předčítat. Pak by nemohl říci že: *„dnes naplnilo se písmo toto v uších vašich.“* (v.21).

V Joel.2:28-32 najdeme mocné zaslíbení: *„I stane se potom, že vyliji Ducha svého na všeliké tělo …“,* potom následuje předpověď o „velikém a strašném dni Páně“, když se slunce promění v temnotu a měsíc v krev. Ano a přímo v dalším verši je psáno: *„A však stane se, že kdo by vzýval jméno Pána, vysvobozen bude; nebo na hoře Sion a v Jeruzalémě bude vysvobození.“*

V prvním kázání o Letnicích se Petr odvolává na zaslíbení z Joele 2 a hlasitě zvěstuje: *„A však stane se, že kdo by vzýval jméno Pána, vysvobozen bude“* – ale pak zůstane stát uprostřed verše: část o záchraně na hoře Sion a v Jeruzalémě nezmiňuje. Ta se naplní při kmenech Izraele (Iz.10:12; Joel.3:16-17; Mich4:6-7), až konečně se 144 000 zjeví na hoře Sion (Zj.14).

Petr učinil ještě něco: přejmenoval „*strašný* den Páně“ v „*nádherný* den Páně“: *„Slunce obrátí se v temnost a měsíc v krev, prve než přijde den Páně veliký a nádherný“* (Sk.2:20). Ano, pro věřící to bude nádherný den. Pavel píše, že Pán to dílo dokoná až ke dni Ježíše Krista (Fil.1:6 a 1:10). Dále píše o koruně vítězství, která bude přidělena jemu a všem, kteří milují zjevení Pána (2.Tim.4:8). Takže ten den je pro věřící nádherný den Ježíše Krista, cíl jejich víry, vytržení: *„Slovo života zachovávajíce, k chloubě mé v den Kristův, že jsem ne nadarmo běžel, ani nadarmo pracoval“* (Fil.2:16). Pro ostatní zůstává strašným dnem, který bude hořet jako pec (2.Petr.3).

Nyní, na konci dne, se ti posměvači ptají: *„Kde jest to zaslibování příchodu jeho?“* (2.Petr.3:4). Odpověď zní: *„Nemeškápán s naplněním slibů“ (v.9).* ON shovívá, dokud nebudou ti poslední zachráněni a přidáni. Petr mluví o zaslíbeném návratu a zároveň o „dni Páně“: *„Přijde zajisté den Páně, jako zloděj v noci, ve kterém nebesa jako v prudkosti vichru pominou, a živlové pálivostí ohně rozplynou se, země pak i ty věci, které jsou na ní, vypáleny budou“* (v.10), a končí napomenutím: *„Proto, nejmilejší, takových věcí čekajíce, snažte se, abyste bez poskvrny a bez úhony před ním nalezeni byli v pokoji“* (v.14). Pro Církev-Nevěstu je to nádherný den, protože vejde k svatební hostině.

Jen Duch Svatý vede do vší pravdy

Žádné prorocké slovo nedovoluje vlastní výklad, ale dvojnásobné naplnění. Bratr Branham sto padesátkrát zmiňoval např. Zach.14:7: *„že v čas večera bude světlo …“.* Avšak skutečné naplnění bude, když Pán přijde na horu Olivetskou a ujme se královlády nad celou Zemí (Zach.14:4-9).

Bratr Branham Zj.10 vztahoval sedmdesátkrát na svou službu jako sedmého sborového anděla církve. Ale to neruší, co se stane, když podle Zj.11:15 zazní hlas sedmého pozounového anděla, jak je v kapitole 10:7 oznámeno. Potom to „tajemství Boží" přijde k závěru tak jistě, jako nyní byla všechna skrytá tajemství od Mojžíše až po Zjevení zjevena a dospěla k závěru skrze službu bratra Branhama. Ale obzvláště všichni, kteří se zabývají těmi sedmi hromy, by měli na přísahu ve Zj.10:6 dát pozor, a podívat se do Dan.12:6. Otázka zní: *„Kdy bude konec těm divným věcem?"* Potom následuje důležitá předpověď: *„I slyšel jsem muže toho oblečeného v roucho lněné, který stál nad vodou té řeky, on zdvihl pravici svou i levici svou k nebi, a přísahal skrze Živého na věky, že po uloženém času, a uložených časech, i půl času, a když do cela rozptýlí moc ničitele lidu svatého, dokonají se všecky tyto věci!"* (v.7). Amen.

„... a přísahal skrze Živého na věky věků, který stvořil nebe i to, co v něm jest, a zemi i to, co na ní jest, a moře i to, co v něm jest, že již více času nebude ..." (Zj.10:6). Amen.

Dík Bohu za toto objasňující prorocké biblické místo: Od okamžiku, kdy Anděl přísahá, jsou to ještě tři a půl roku až se Pán ujme královlády (Dan.7:25-27; Zj. 11:15-19). Jak přesně padne tato přísaha, kterou Daniel viděl a slyšel, do průběhu Zj.10, kde to viděl Jan! Bohu dík za Jeho nádherné psané a na dvou, ano, na třech svědcích založené a zjevené Slovo.

Kdo se opováží zapřít, že se Zj.10 splní přesně v tom sledu, jak je to napsáno? Anděl Smlouvy přijde zahalen v oblaku, obklopen duhou, s otevřenou Knihou se postaví pravou nohou na moře, levou na zemi: *„... on zajisté řvát bude, jako lev řve"* (Oz.11:10; Joel.3:16-17).

Bratr Branham řekl 17. března 1963: **„Jestliže jste si všimli, je to Kristus. Ve Starém Zákoně je nazván Andělem Smlouvy. ON nyní přijde přímo k Židům …"**

Když 28. února 1963 měl mocné prožití, spojené se zjevením nadpřirozeného oblaku, ve kterém se nalézalo sedm andělů ve formě pyramidy, otřáslo se celé okolí hory Sunset zemětřesením, doprovázené sedmi slyšitelnými hromovými ranami. Těch sedm hromů bratr Branham zmínil padesátkrát; jemu to mnoho znamenalo, protože těmi sedmi hromovými ranami byla jeho pozornost zaměřena na nadpřirozený oblak, než kázal o sedmi pečetích. O tom mluvil častěji a i my jsme o tom opakovaně psali.

24. března 1963 tloukl na pult a zdůraznil, jak mocných těch sedm hromů bylo. Na vlastní oči jsem spolu se skupinou kazatelů, které tam pozval bratr Pearry Green, viděl kameny a balvany, které se svalily s hory dolů. Ale potom musel bratr Branham ohledně Zj.10 říci: **„Tak jak nikdo jistě neví, kdy Pán přijde, tak také nikdo neví, co mluvilo sedm hromů."** To se netýká církve. Vůbec to nesmělo být napsáno. Co mělo být řečeno církvi a co způsobí víru k vytržení, je napsáno v Bibli a bylo nám zvěstováno.

Kdo to jasně psané slovo zapírá a mluví o „zjevení sedmi hromů", přičemž existují různé verze, až po sedm zvláštních mužů, kteří mají vystoupit jako sedm hlasů, nebo že Anděl Smlouvy již přišel na zem: takoví kazatelé jsou zaslepeni duchem klamu.

V šesté pečeti začíná den Páně. Slunce se zatmí, měsíc bude jako krev, hvězdy padají z nebe. Všechno, co je napsáno od Zj.6:12 a stane se, je v budoucnosti.

Zjevení oblaku

Je politováníhodné, že již léta je dokonce v kruzích zvěsti 28. únor 1963 zpochybňován jako den, ve kterém se zjevil nadpřirozený oblak s konstelací sedmi andělů. To mě naplňuje velikou bolestí. Argument zní: Že lovecká sezóna v Arizoně začala až 1. března, a tedy se to nemohlo stát 28. února. Nyní se toho tématu chytili také kritici, a dokonce internetem rozšířili do celého světa, až po titulek: „William Branham, lhář!“

Mám tři časopisy, které o té události informují, svého času jsem je přivezl z USA a tyto citáty podávám dále:

Science Magazin, 19. duben 1963:

„Neobyčejný prstencovitý oblak byl pozorován 28. února 1963 krátce před západem slunce daleko nad severem Arizony …“

Life Magazin, 17. května 1963

Jako gigantický vznášející se kouřový kruh se objevil 28. února velký oblak při západu slunce nad Flagstafem v Arizoně …“

The Arizona Republic, neděle 26. března 1967

„Krátce před západem slunce táhl 28. února 1963 nápadně krásný a tajuplný oblak severovýchodním směrem nad Arizonou …“

SCIENCE 19 April 196
Vol. 140, No. 356
AMERICAN ASSOCIATION FOR THE ADVANCEMENT OF SCIENCE

Stratospheric Cloud over Northern Arizona

Abstract. *An unusual ring-shaped cloud was widely observed over northern Arizona near sunset on 28 February 1963.*

LIFE
MAY 17 · 1963 · 25

...And a High Cloud Ring of Mystery

Hovering like a giant's smoke ring, a great cloud appeared at sunset over Flagstaff, Ariz. last Feb. 28 and set off a continuing scientific mystery.

THE ARIZONA REPUBLIC Sunday
MARCH 26, 1967

Shortly before sunset Feb. 28, 1963, a strikingly beautiful and mysterious cloud swept northward across Arizona.

Bratr Branham opakovaně na tyto zprávy odkazoval, především na tu v časopisu Life. Nenamítal nic ani proti tomu datu, ani nehovořil o dvou časově rozdílných událostech v souvislosti s tím oblakem. Pokaždé označil zjevení toho oblaku, ve kterém bylo sedm andělů, jako jedinou událost.

Já se těchto zavrženíhodných diskuzí neúčastním. Ale je to pro mne důležité kvůli odpovědnosti, kterou mám před Bohem, abyste se s těmi třemi články, které potvrzují 28. únor 1963, seznámili.

Kritici se hlásí o slovo

Stále znovu se hlásili o slovo kritici. Našli 13 výroků, které bratr Branham učinil zvláště v červenci a srpnu 1961 ve třech kázáních o roce 1977. Opakovaně ve svých kázáních zmínil rok 1977 a byl toho přesvědčení, že vytržení a všechno, co roku 1933 viděl ve vidění, se splní do roku 1977. To bylo očekávání, ne to TAK PRAVÍ PÁN. On četl v knize Dr. Larkina, že rok 1977 bude sedmdesátý milostivý rok.

Ti kritici našli ještě další výroky, kterými se nemůžeme blíže zabývat. Bratr Branham měl jako člověk očekávání – to bylo jeho právo – jednou provždy platí, že i když řekl něco sám od sebe, byl pravým prorokem, jehož nadpřirozená, neomylná služba měla význam ve spásných dějinách. My se nepozastavujeme na tom, co říkají kritici, ne na tom, co na trhu zvěsti předkládá duch klamu – my se těšíme ze všeho, co Bůh skrze Svého požehnaného proroka zjevil.

Bratr Branham měl obzvláštní očekávání také ve spojení se sedmi pečetěmi. Od roku 1956 až do konce mluvil o stanovém vidění, pětapadesátkrát o „třetím tahu". Ještě 28. listopadu 1965 řekl: **„Pojedu tou stezkou na koni ještě jednou."** Ale cestou z Tucsonu do Jeffersonville se udála 18. prosince 1965 ta nehoda, při níž byl těžce zraněn a 24. prosince 1965 byl odvolán domů. Bůh bere Své posly domů, jen když je jejich pověření splněno. Také život a služba Jana Křtitele náhle skončily.

Ale nikdo, kdo má i jen trochu Boží bázně, nebude bratra Branhama odmítat, protože vyjádřil nějaké očekávání. Ta služba byla stoprocentní. Jak často mluvil o ohnivém sloupu, o tom oblaku, a nadpřirozeném světle, který tehdy přede všemi sestoupil dolů, když se modlil za nemocné! V té souvislosti sto dvanáctkrát zmínil Anděla Páně a Anděla Smlouvy. K tomu říkáme Haleluja! Amen! Ten stejný, který se nadpřirozeným způsobem sklonil, zatímco byl na zemi sedmý sborový anděl a přinášel zvěst, přijde ve Zj.10 jako Anděl Smlouvy ve viditelné postavě, a potom se naplní druhý díl Mal.3:1 a *„ ...pak náhle přijde do chrámu svého Panovník, kterého hledáte, anděl smlouvy."* Všechno se děje, jak to je v biblických proroctvích předpověděno, a my jsme určeni k tomu, všechno zařadit podle Písma.

Proroci zůstávají proroky, i když Bůh dopustí, že něco řeknou nebo očekávají sami od sebe. To se stalo, abychom zůstali střízliví. Podle toho máme poznat, že jsou lidé jako všichni ostatní a že čest náleží jen Bohu, který jediný má nesmrtelnost a neomylnost, který vyslovuje povolání, které nemůže vzít nikdy zpátky.

Bohoslužba nebo modloslužba?

Jak ti kritikové všechno nadpřirozené v životě a službě bratra Branhama chtějí zpochybnit, tak v protikladu k tomu fanatičtí přívrženci z něho udělali více než člověka.

Hned po pohřbu toho proroka 11. dubna jsem prosil bratry v Jeffersonville 12. a 13. dubna o to, aby ta kázání natočená na magnetofonových páskách byla vytisknuta, aby mohla být překládána do jiných jazyků. To se stalo pod pojmem „Spoken Word Publications" – v němčině „Mluvené Slovo". Roy Borders, kterého jsem osobně znal a který byl sekretářem bratra Branhama, převzal odpovědnost. Všichni ostatní bratři, ať z New Yorku, Tucsonu, nebo Texasu, se vydali zklamaní na cestu domů, protože vzkříšení proroka, kterého se nadáli o té velikonoční neděli, nenastalo.

Označení „Spoken Word" zůstalo až do počátku roku 1980. Potom bylo veřejně připuštěno zbožňování toho proroka a hlas ze Zj.10:7 byl od té chvíle „Voice of God" – „Hlas Boží". Nyní bylo každé slovo proroka slovo Boží, i když on řekl „a-a-a-a". Tak se to muselo tisknout a překládat. Teď byly také všechny příběhy, které vyprávěl, Božím slovem, a tak začal lidský kult. Bratr Branham byl nazván „Hlasem Božím", a všechno, co řekl, bylo Boží slovo. Stalo se to s odvoláním na 1.Kor.7, kde Pavel řekl svůj názor, i to co říká Pán: *„Ženatým přikazuji – ne já, nýbrž Pán ... jiným pak pravím já, a ne Pán ..."* Přestože Pavel tam sám ukázal rozdíl mezi tím, co Pán řekl a tím, co řekl on, mělo od toho času oboje platit jako přímé Boží slovo. Pavel přece dal jen radu kvůli tehdejším těžkostem (v.26) a dokonce psal: *„Ale toto vám pravím, bratří, protože čas ostatní jest ukrácený: náleží tedy, aby i ti, kteří mají ženy, byli, jako by jich neměli"* (v.29).

William M. Branham nebyl jen prorok; byl také člověk, jako každý jiný. Byl jsem s ním deset let v osobním kontaktu, z Krefeldu jsem s ním telefonoval, jel jsem s ním v jeho autě, při tom on řídil, jedl jsem s ním a pil, a také jsem jeho neomylnou službu jako očitý svědek v Evropě a v USA prožil. Mám také uschovaných 21 dopisů od bratra Branhama; první je z 11. listopadu 1958, poslední z 30. září 1965. A jak jsem již častěji psal, je má služba spojená s jeho službou jako žádná jiná na zemi. Žádný bratr se nemohl až dodnes prokázat přímým povoláním, dnem a hodinou, místem a časem nebo příkazem k poslání, jak ho ten prorok v mém případě 3. prosince 1962 potvrdil

před dvěma svědky. Na jeho přímé přání jsem v neděli 2. prosince kázal dopoledne a večer v jeho kapli v Jeffersonville.

Ale jestliže Bible je ve shromáždění po úvodním slově odložena stranou a potom jsou předčítány jen citáty z kázání a jsou přizpůsobeny pro vlastní koncept, pak nemohu a nesmím k této lži déle mlčet. Jestliže se nyní v kruzích zvěsti ještě jedná jen o Branhama, když se říká: „Prorok řekl!“, „Prorok řekl!“, jestliže jsou svazky s příběhy z jeho života, knihy s různými interview a fotoalba až s 340 snímky zveřejňovány, potom je to lidský kult. Když se hrob stal poutním místem, a jsou zřízeny zvláštní místnosti s osobními předměty jako relikvie, potom je to modloslužba. To říkám v plné odpovědnosti před Bohem.

Dnes, jestliže uslyšíte Jeho hlas …

Mnozí „věřící zvěsti“ mluví již jen o tom, co se stalo za času proroka, ale ne o tom, co Bůh dělá dnes. To je přímý podvod Božího lidu. Co Bůh dělal, byla příprava k tomu, co činí nyní.

Všichni, kteří nemohou věřit, že po službě bratra Branhama existuje pokračování, které pomíjí v dokonání, kolem toho přecházejí s opovržením. Při nich se plní slovo: *„Vizte potupníci, a podivte se, a na nic přijďte; nebo já dílo dělám za dnů vašich, dílo to, o kterém vy neuvěříte, kdyby je vám kdo vypravoval“* (Sk.13:41).

Jak často bratr Branham řekl podle smyslu: „Lidé mluví o tom, co Bůh učinil, a čekají na to, co bude dělat, ale míjejí to, co činí přítomně.“

K tomu se přidává ještě učení, že ten prorok se má vrátit a dokonat službu ve stanu. I to je klamání věřících. Jen kdo dostane napojení na to, co Bůh přítomně dělá, skutečně poznává, co Bůh učinil a také prožije, když Pán se pozdvihne a sám dokoná Své dílo spasení, jak také dokonal Své dílo stvoření.

„Nebo jako na hoře Perazim povstane Pán, jako v údolí Gabaon hněvati se bude, aby dělal dílo své, neobyčejné dílo své, aby vykonal skutek svůj, neobyčejný skutek svůj“ (Iz.28:21).

„Nebo takto praví Pán zástupů: Po malém času, aj, já ještě jednou pohnu nebem i zemí, a mořem i suchostí“ (Ag.2:7).

„Jehož hlas tehdy byl zemí pohnul, nyní pak propověděl, řka: Ještě já jednou pohnu netoliko zemí, ale i nebem“ (Žid.12:26).

Dík Bohu za povolání a poslání zaslíbeného proroka pro tento čas. Stále platí, co Pán u Mat.10:40-41 řekl: *„Kdo vás přijímá, mne přijímá; a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mne poslal. Kdo přijímá proroka ve jménu proroka, odplatu proroka*

vezme ...“ Naše srdce byla vrácena k původní víře apoštolů a proroků. Amen. Nevěsta Krista bude čistá Nevěsta Slova, jako Ženich byl Slovo, které se stalo masitým tělem. Bratr Branham viděl, že Nevěsta se přechodně dostala ze stejnokroku a velice hanebně se chovala, pak se ale vrátila do stejnokroku. To se nyní děje se všemi, kteří se Kristu, Hlavě církve plně podřídí.

„A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí, a ten kment jsou ospravedlňování svatých“ (Zj.19:8).

„... a které hotovy byly, vešly s ním na svatbu, i zavřeny jsou dveře“ (Mat.25:10).

Nejdůležitější období spásných dějin je nyní

Nyní záleží na tom, abychom měli podíl na tom, co Bůh v našem čase dělá a všemu správně porozuměli (Mat.13:51). To nejdůležitější je správné zařazení biblických proroctví Starého Zákona do naplnění Nového Zákona. Nacházíme více než 800 citátů ze Starého Zákona v Novém, jen z Žalmů186. Z 52 podobenství, která náš Pán předkládal se 40 vztahuje na Boží království, z toho 7 je napsáno v Mat.13. ON se ptal Svých učedníků: *„Rozuměli jste všemu správně? Odpověděli Mu: Ano.“* Jim platilo také blahoslavení: *„Blahoslavení jsou vaše oči, protože vidí, a vaše uši, protože slyší; neboť mnozí proroci a spravedliví si žádostivě přáli, vidět to, co vy vidíte ...“* Jako při prvním příchodu Krista, je tomu nyní před Jeho druhým příchodem: *„A řekl jim: Tato jsou slova, která jsem mluvil vám, ještě byv s vámi: Že se musí naplnit všecko, což psáno jest v Zákoně Mojžíšově a v Prorocích i v Žalmech o mně. Tedy otevřel jim mysl, aby rozuměli Písmům“* (Luk.24:44-45). Právě tak musí nyní jít do naplnění všechno, co je církvi zaslíbeno. Blahoslavené jsou oči, které to vidí a uši, které to slyší a srdce, která tomu věří. Amen.

Dění konečného času na Blízkém Východě ve světle biblického proroctví

Po dvacetiletém vyjednávání mezi Izraelem a Vatikánem má být ten sál na hoře Sion, ve kterém se konala poslední Večeře a nastalo vylití Ducha Svatého, nyní předán Františkánskému řádu. Od roku 1948 se nacházel pod správou státu Izrael a platil jako

muzeum, kde nesměly být konány žádné náboženské ceremonie. V budoucnosti tam chce katolický kostel pořádat mše.

Správu nad Chrámovou horou s mešitou Al Aksa a Skalním dómem mají muslimové, horu Sion převezme Františkánský řád a tím tedy katolický kostel – Bohu dík, jen přechodně. Nyní je zcela oficiálně napsáno palcovými titulky, co je v Písmu Svatém popsáno. Ať je to politika, náboženství anebo hospodářství: Všichni chtějí spolurozhodovat o Izraeli a Jeruzalémě, přitom hlavní věc tvoří vyjednávání s Vatikánem.

Na základě aktuálních zpráv vidíme, že pokoj a bezpečnost, které Pavel prorocky předpovídal, jsou posunuty do hmatatelné blízkosti. *„Neb když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest ženě těhotné, a neuniknou“* (1.Tes.5:3).

Rovněž je předpověděno, že poslední vládce světa, v kterém je sjednocena politická a náboženská světová moc, bude mít úspěch s libozvučnými slovy a také strhne Izrael do záhuby: *„Jehož síla zmocní se, ačkoli ne jeho silou, tak že ku podivení hubit bude, a šťastně se mu povede, až i vše vykoná; nebo hubit bude silné i lid svatý. A obmyslností svou šťastně svede lest v předsevzetí svém, a v srdci svém zvelebí sebe, a v čas pokoje zhubí mnohé; nadto i proti knížeti knížat se postaví, a však bez rukou potřen bude“* (Dan.8:24-25). Oboje probíhá souběžně: nábožensky ovlivněná mírová vyjednávání a válečné konflikty. Jeruzalém bude utlačován ze všech stran. Prorok Daniel předpověděl: *„ ... nýbrž to město i tu svatyni zkazí, i lid ten svůj budoucí, tak že skončení jeho bude hrozné, ano i do vykonání boje bude boj stálý všelijak do vyplenění“* (Dan.9:26).

Ale na konci Ježíš Kristus vysloví rozhodující slovo a potvrdí Svoji smlouvu s lidem Izraele. Potom se naplní Joel.3:16-17: *„Pán řvát bude z Siona, a z Jeruzaléma vydá hlas svůj, tak že se třást budou nebesa i země; nebo Pán jest útočiště lidu svého, a síla synů Izraelských.“*

Přes všechna vedlejší zjevení je smlouva s Izraelem a vytržení Církve posunuta na dosah, a náš Pán a Spasitel pronikavě volá: *„Jestliže to všechno vidíte, poznejte podle toho, že čas je blízko!“* My to vidíme, slyšíme, poznáváme to. Je to tak daleko: Čas milosti pro národy se chýlí k závěru a příchod Pána je blízko, zcela blízko.

Blahoslavené jsou oči, které to vidí, blahoslavené uši, které to slyší, blahoslavení všichni, kteří jsou připraveni k vytržení na svatební hostinu Beránka. Vytržení mě nechal ten věrný Pán vidět a prožít v lednu 1981. Všechno bude realita: Vzkříšení, proměna, vytržení, svatební hostina. *„Čeho oko nevídalo, ani ucho slýchalo, ani na srdce lidské vstoupilo, co jest připravil Bůh těm, kteří jej milují“* (1.Kor.2:9).

Duch a Nevěsta říkají: „Přijď!“

V pověření Božím působící

Br. Frank

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 - Kyje
CZ-198 00
tel. 281 931 729
e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz

7. července 2013 naši bratři Miskys a Hamestuk udělali tento snímek ze vzduchu. Jeden byl pilot, druhý fotograf.

My můžeme jen děkovat. Všemohoucí Bůh se od samého začátku staral o všechno. Posvěcení té prosté budovy ke shromáždění bylo na velikonoce 1974. V sedmdesátých letech byli všichni v USA zajedno, že roku 1977 nastane vytržení, ano ten konec. Pak se stalo 18. července 1976 v podvečer: Když jsem šel kolem Božího domu, řekl Pán: „Můj služebníku, jdi na sousední pozemek a posvěť mi ho!“

A tak jsme mohli roku 1977-1978 obě misijní budovy s kanceláří a přenocováním předat jejich určení. A o něco později postavit budovu vydavatelství s tiskárnou a expediční prostory.

V každém případě se Bůh o všechno postaral, také o všechny jazyky a techniku. Celý svět je odsud duchovně opatrován. Obzvláště jsme vděční, že cca 1200 sborů a domácích kruhů se mohou připojovat online a sledovat shromáždění v každém prvním závěru týdne v jedné z 13 řečí. Ozvěna z více než 80 zemí je mocná.

CZ